

“Wat een goed idee, ik ga hier ook komen neerzitten. Beter voor mijn rug tegenover lang ter plekke te blijven rechtstaan,” sprak Bea tegen de man op de bank.

De man knikte. “Ja, wie weet hoelang de schoolbus nog wegblijft?”

“Hopelijk is alles in orde? Ik maak me wel wat ongerust, als ik eerlijk ben.”

“Ik herken je gevoel, maar alles is in orde. Anders had de schooldirecteur ons zeker al iets laten weten.”

Tijdens hun gesprek bemerkten ze allebei dat er dikke regendruppels op hen neervielen, die plots overgingen in een stevige regenbui.

“Wat een geluk, dat ik mijn paraplu heb meegebracht!” riep Bea.

“Inderdaad.” Ook de man deed nu zijn regenscherm open.

“Bent u aan het wachten op uw zoontje of dochtertje?”

“Op mijn halve jongen bedoelt u?” grapte hij.

“Is ze dan zo erg?”

De man dacht even na. ‘Laten we zeggen dat ik ze nog net kan tegenhouden om niet met haar voetbal door het huis te rennen.’

“Ik zie het al zo voor mij,” antwoordde Bea geamuseerd.

“Ja, en om haar kleedjes te doen dragen en haar haartjes met speldjes vast te steken, dat heb ik al opgegeven,” gaf de man toe. “Eigenlijk vind ik het niet erg, als man zijnde was dat niet echt een gemakkelijke opgave.”

“Dat is het zelfs voor vrouwen niet. Dat zie ik bij mijn zus en nichtje ook.” Terwijl wees ze naar de plaats waar de bus moest langskomen.

“Ah, dus u komt uw nichtje ophalen?”

“Ja, daarom dat ik het zo eng vind dat de bus er nog niet is. Ik zou geen goede ouder zijn, ik ben daar veel te bang voor en al die verantwoordelijkheid, ppff,” “En ook de aandacht dat zo een kind opeist, hoe houden jullie het toch vol zonder er knettergek

van te worden? Om nog maar te zwijgen over het geduld dat jullie hebben, niet normaal.”

De man grinnikte. “Dan zal ik u het cliché antwoord geven; je krijgt er zoveel voor terug. Wanneer je slechtgezind wakker wordt en je kind je ’s morgens een brede en vette glimlach geeft, dan is heel je ochtend terug goed.”

“Ja dat is zo, dat ervaar ik met mijn nichtje ook wanneer ze eens komt logeren bij mij. Dus ik kan me voorstellen dat het met je eigen kind nog veel sterker moet aanvoelen.”

Hun gesprek werd verstoord door de andere ouders, die verderop stonden en met hun handen in de lucht begonnen te zwaaien en te roepen: “De bus is er!!”

“Joepie, eindelijk!” riep Bea opgelucht en ze sprong recht van de bank.

Terwijl ze zich samen naar de groep ouders begaven, fluisterde de man lief tegen haar: “Ik zei toch dat alles in orde was.”

Geschreven door Jaimie P.